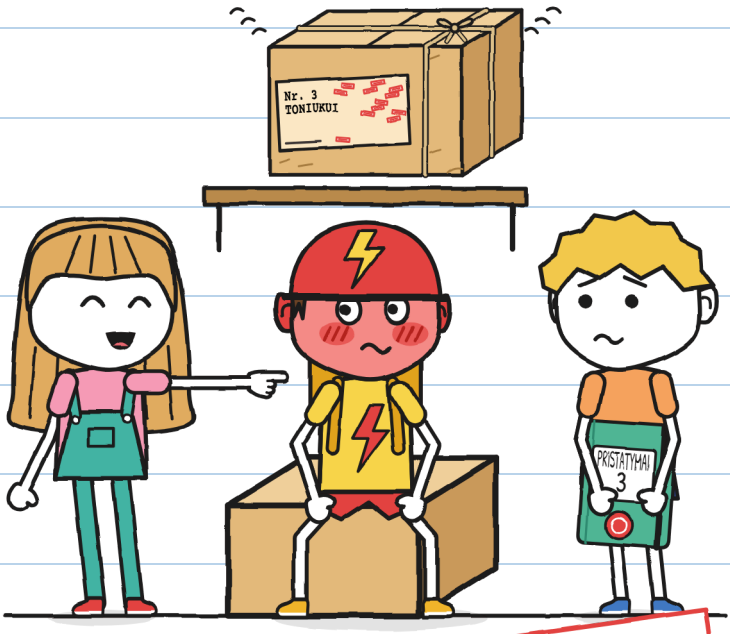
NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3

Grąžinkite siuntėjui, prašom

Lui Eriksson

(Gunio)

DYDIS XS
Pirmieji skaitiniai · 5+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 3

Grąžinkite siuntėjui, prašom

Tekstas ir iliustracijos: Lui Eriksson

DYDIS XS · Pirmieji skaitiniai · 5+

Lietuviškas leidimas: LinguAula

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Trečioji serijos knyga.

LinguAula

Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

Niekas nenukentėjo. Paraudo – taip. –J.

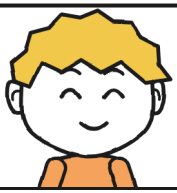
Aš skaitau pirma. –J.

Jei jį rasi, grąžink. Prašau.

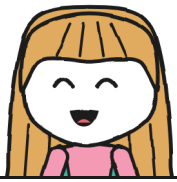
TIK PASAKOJE

Tikras dviratis: 76 puslapis. –J.

KAS YRA KAS

Gunis piešia.

Julita rašo žaliai.

Tonis paraudonuoja.

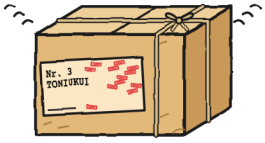
Mara, ragana.

Žoja duoda pravardes.

Brunas kartą pradūrė padangą.

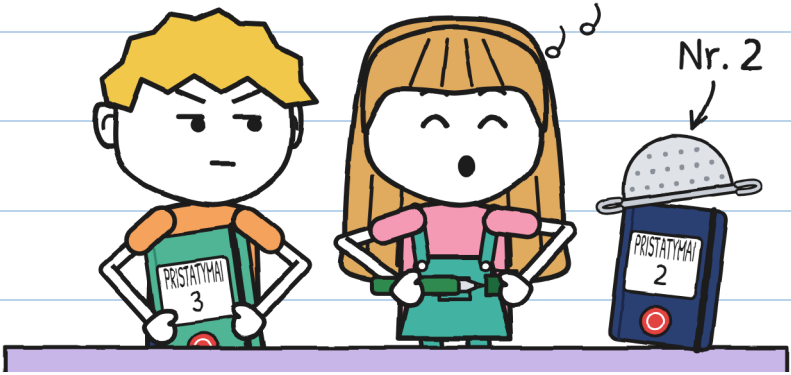
Nr. 3 skamba.

R. Be vardo.

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 3
Gunio

„Slapta“ – aš skaitau pirma. –J.

Antrasis sąsiuvinis baigėsi. Šitas žalias. Julita pradėjo pirma.

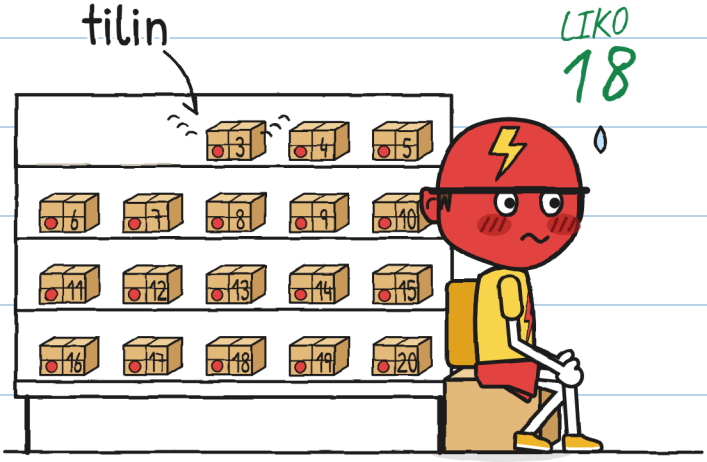
Kad padėčiau. Nėra už ką. –J.

Aš jos neprašiau pagalbos.

SKYRIUS 1

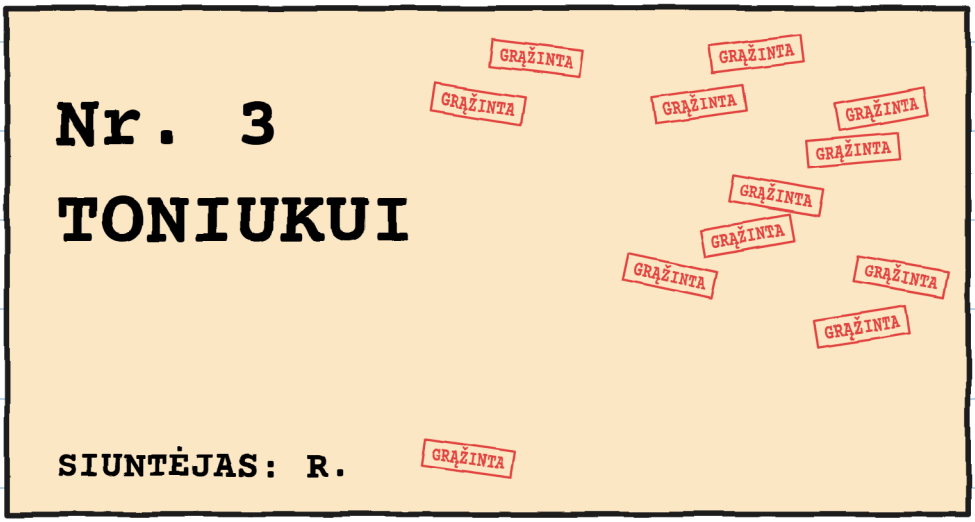
Tilin

Mara laiko siuntinius,
kurių niekas nepristato.
Audros naktį suskambo siuntinys.
Tilin.

Tai buvo Nr. 3. Tonis paraudo.

Be parašo grąžintas siuntinys parskrenda. Tinka tik gavėjo parašas.

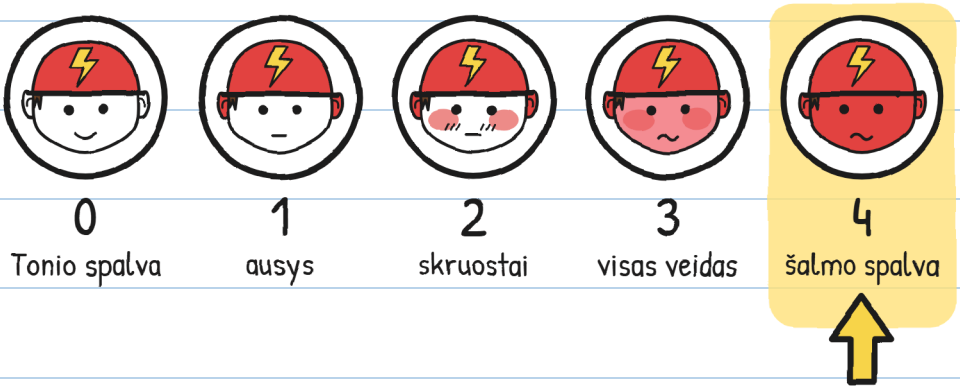
Julita perskaitė: — Toniu...

Ji nutilo. Tonis raudonavo.

Perskaičiau pusę žodžio. —J.

Tonis raudonuoja dalimis.

TONIO RAUDONOMETRAS

— Tas siuntinys gali palaukti, — pasakė Tonis.

ŽAIBAS neskuba.

Pirmą kartą ŽAIBAS laukė.

Tą naktį: 4. Tik žalia. —J.

— Šįvakar neatidarome, — pasakė Mara.

Vėl suskambo: tilin!

— Tai durys! — pasakė Julita.

Kai ko nors nesuprantu,

sudarau sąrašą.

TILIN ĮTARIAMIEJI

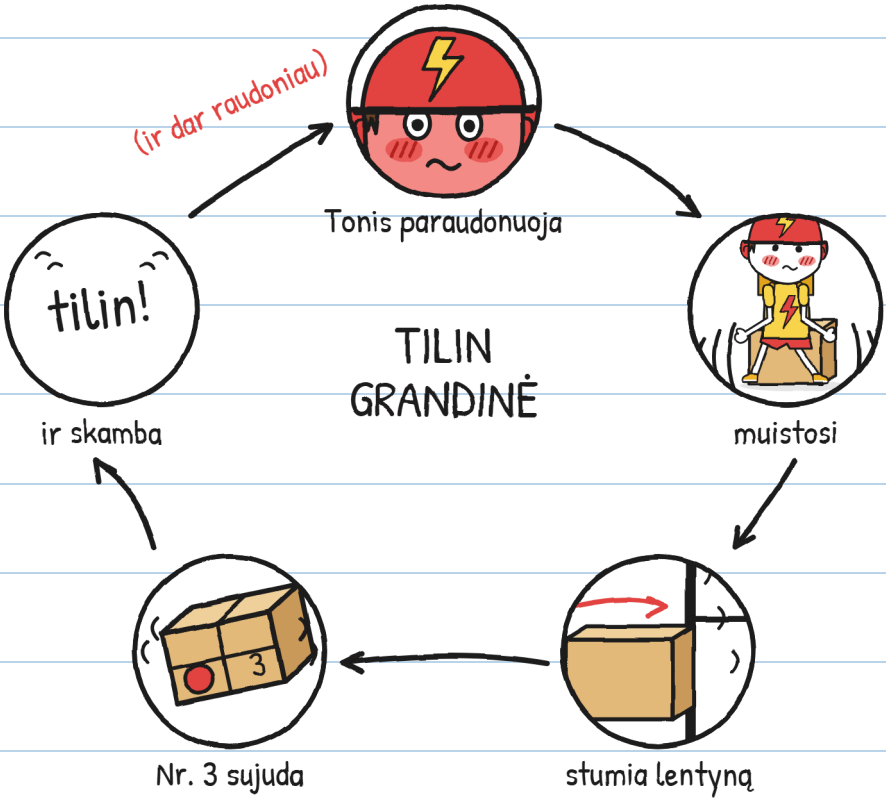
Varlė nekalta. —J.

Išbandžiau garsus šaligatvyje.
Durys, skambutis, varlė:
giiirgžt, DŽIIIN!, kvyk.

Taip niekas neskambėjo. Tonis sujudo.
Tilin.

Tonio dėžė lietė lentyną.

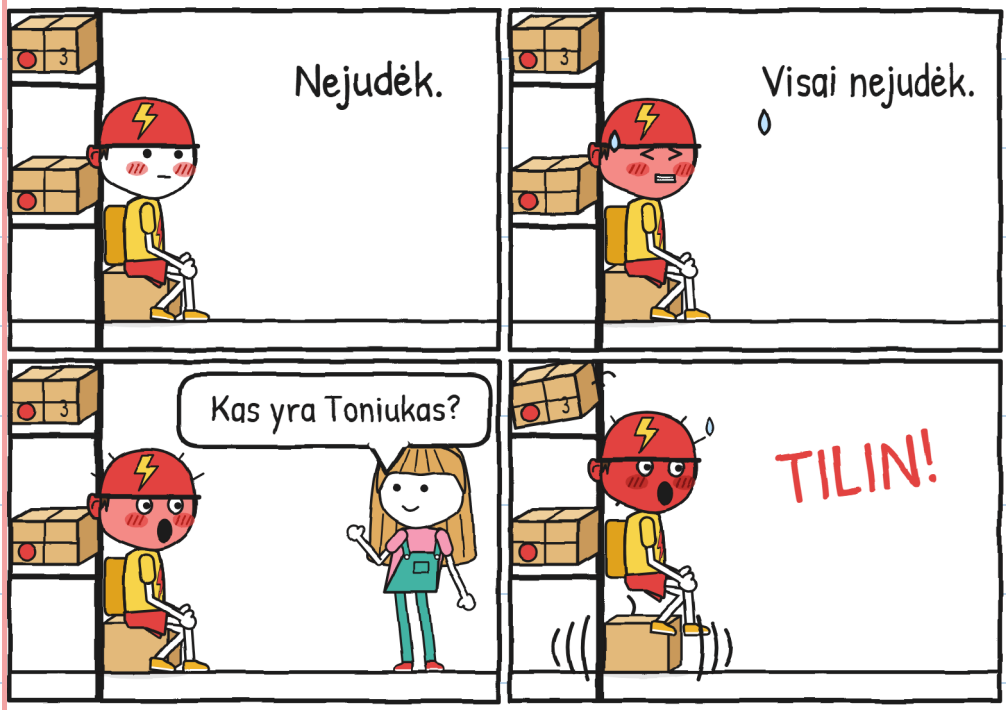
Tai nebuvo magija. Tai buvo Tonis.

Kažkas skamba siuntinyje.

Kaip aš. –J.

Tonis nusprendė nejudėti.

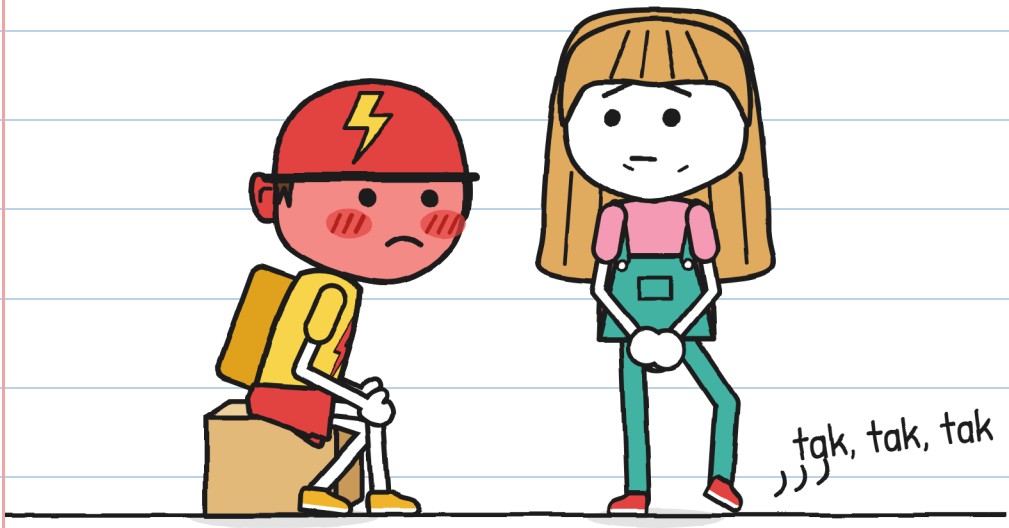
Tai truko štai tiek:

Klausimai lentynų nestumdo. –J.

Šitas stumdo.

— Tai buvau aš mažas, — pasakė Tonis.
Julita turėjo daug
klausimų. Uždarė burną.

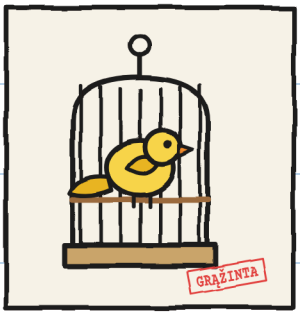
— Daugiau neklausiu, — pasakė Julita.
Ji judino koją.

Neuždaviau klausimų: devyni. —J.

– Kodėl niekada jam jo nepristatei? – paklausiau.

– Vežiau dvylika kartų. Nėra nei gatvės, nei numerio, nei pavardės.

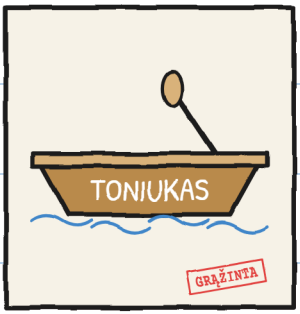
MAROS TONIUKAI

1. Kanarėlė.
(Netinka.)

2. Don Antonio, 71 metų.
(„Ak, jei būčiau“.)

3. Kanalo valtis.
(Neturi rankų.)

– O Tonis? – paklausė Julita.

– Vardo nepasakė, – pasakė Mara.

Mara uždengė Nr. 3.
Atitolino Tonio dėžę.
— Dabar gali judėti.

Tonis galėjo išvažiuoti
dviračiu. Vėl atsisėdo.

Niekas neprašė atlošo. —J.

— Rytoj ateisiu, — pasakė Tonis.

— Privačiai. Nė vieno iš ŽAIBO.

Siuntinys buvo Toniui. Ar jis jo norėjo?

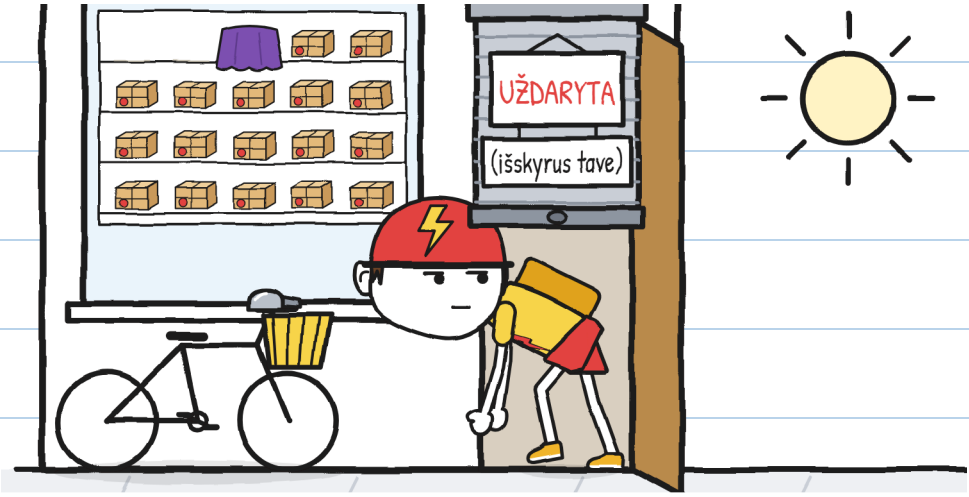
Aš jau žinau, kaip jam padėti. —J.

Tai mane ir neramina.

SKYRIUS 2

Nesakiau, kad taip

Sekmadieniais parduotuvė uždaryta. Tonis atėjo vienuoliktą. Apsidairė į abi puses. Nė vieno iš ŽAIBO.

Atėjome anksčiau. Dėl visa ko. –J.

Mara pastatė Nr. 3 ant prekystalio.

— Ar nori?

— Nesakiau, kad taip.

— Bet nesakei ir kad ne.

— Aš pasakiau: „Nesakiau, kad taip“.

Trys sakiniai nepasirašyti. –J.

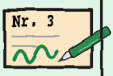
Tonis griebė dėžę kaip karštą puodą.

Tilin.

Paleido.

— O jei jis parsineš? — pasakė Julita.

— Antspaudui svarbus rašalas, — pasakė Mara.

AR TAI PRISTATYMAS?		
	Pažiūrėti	NE
	Paimti į rankas	NE
	Parsinešti namo	NE
	Pasirašyti rašalu	TAIP

Galvojame nevienodai. –J.

– Šis pristatymas jūsų, – pasakė Mara.

Trys sąlygos:

1. Dėžė uždaryta.
2. Tonis paprašo.
3. Pasirašo, jei nori.

– O jei niekada nenorės?

– Tai niekada.

Tonis tylėjo keturias minutes.

ŽAIBUI tai beveik pusė pristatymo.

— Pasiimu uždarytą, — pasakė Tonis.

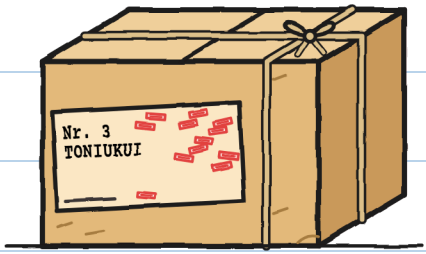
— Ar tu prašai?

— Prašau aš.

Užsirašiau, kaip išėjo:

IŠDAVIMO KORTELĖ

- [x] Dėžė: uždaryta
- [x] Etiketė: priklijuota
- [x] Prašo: Tonis
- [ ] Parašas: dar ne

Lauke Tonis įdėjo Nr. 3
į krepšį. Suskambo: tilin.
Tonis pažiūrėjo į ŽAIBO skambutį.
— Kas? — paklausė Julita.
— Nieko.

„Nieko“ buvo „kažkas“. —J.

Pamačiau du ŽAIBO dviračius.

— Ką vežiesi krepšyje?

— sušuko mergina.

— Pristatymą.

Jis nemelavo. Etiketę pasuko į save.

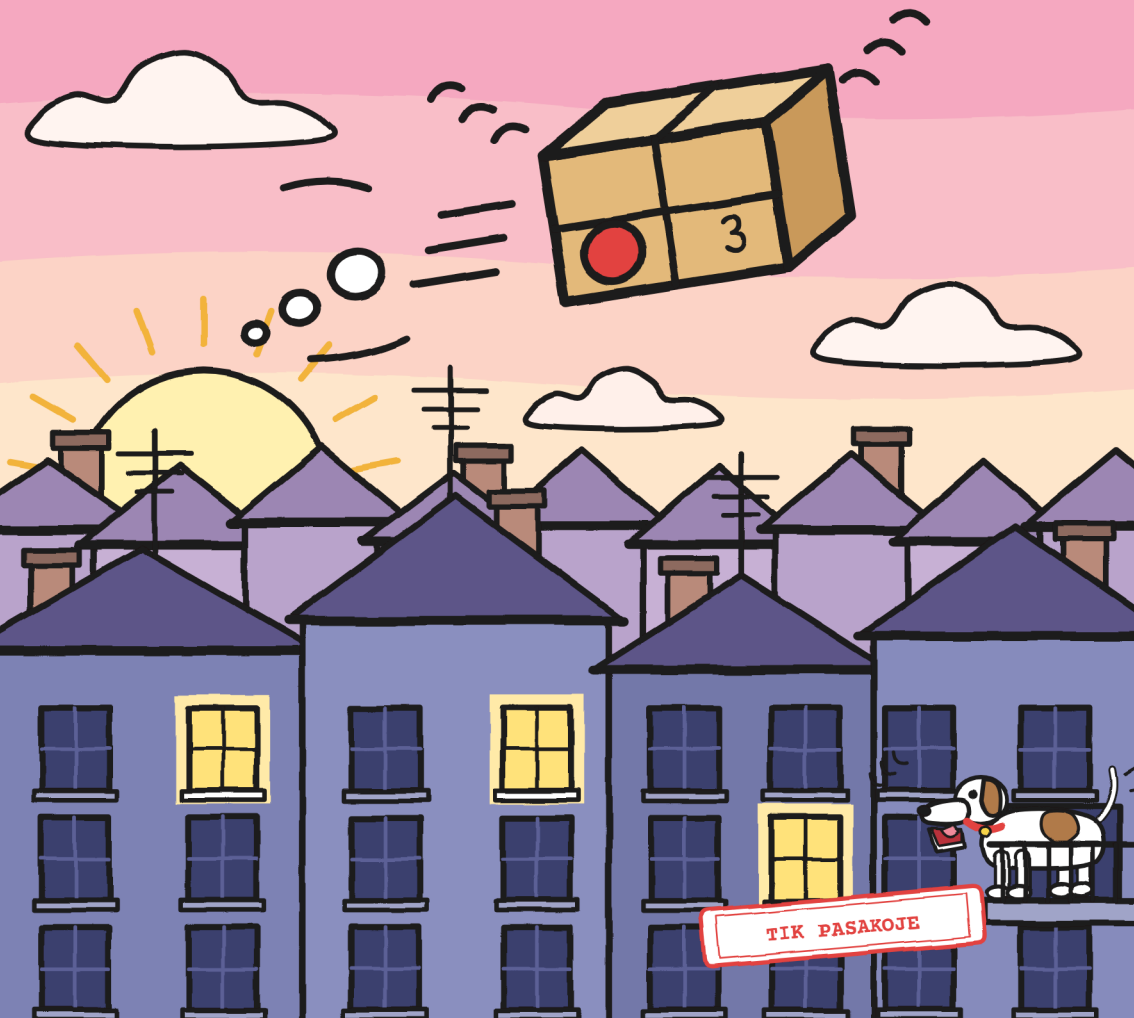
Dabar suprantu: nė vieno iš ŽAIBO. –J.

Tą naktį palikau žaliuzes pakeltas.
Norėjau pamatyti, ar Nr. 3 grįš.

– Ko nemiegi? – pasakė mama.
– Stebiu siuntinį.
– Stebėk pižamoje.

Auštant pasigirdo Nr. 3.
Tilin, tilin, tilin.
Jis skrido atgal virš stogų.

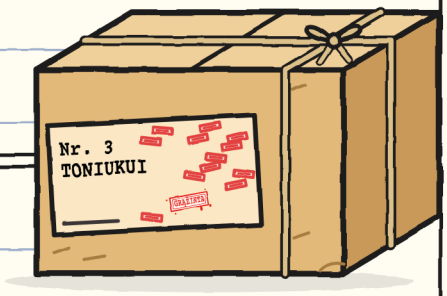

Nuėjome į parduotuvę. Nr. 3 stovėjo savo lentynoje.

NR. 3 GRĮŽIMAI

Nr. 13 pirmadienis, auštant skambėdamas

girdėjome: pusė rajono

— Ne bausmė, — pasakė Mara.

— Taisyklė: nepasirašė – grįžta.

Jau trylika antspaudų. –J.

Tonis atėjo. Neklausė apie Nr. 3.

Man papasakojo Tonis:

KĄ PAPASAKOJO TONIS

— Palikau dėžę lauke.

— Kodėl? — paklausė Julita.

— Namie mane vadina Toniuku.

– Vienas parašas viską sutvarkytų,
– pasakė Julita. Tai dvi sekundės.
Atidariau sąsiuvinį. Rašiau
tušinuku, spausdamas:

Nesutinku. –J.

Turiu kitą idėją. –J.

SKYRIUS 3

Autografai

Antradienį šaligatvyje pamačiau stalą.

— Tai autografų pultas,

— pasakė Julita.

— Nuo kada?

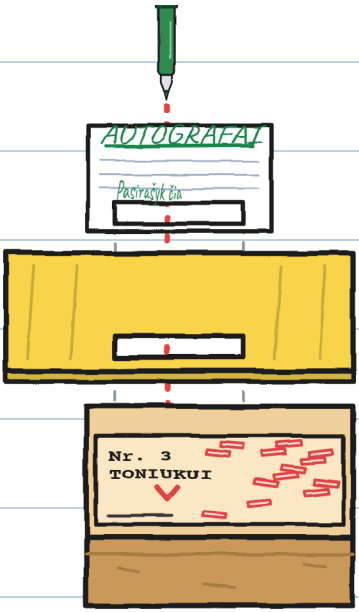
— Nuo vakar.

Pultas turėjo lapą su langiuku.
Tai buvo Nr. 3, paguldytas.

KAIP TAI VEIKIA

1. Lapas

2. Staltiesė

3. Etiketė

4. Parašas ant etiketės

— Mano flomasteriu, —
laiminga pasakė Julita. —
Rytoj Nr. 3 negrįš. Staigmena!

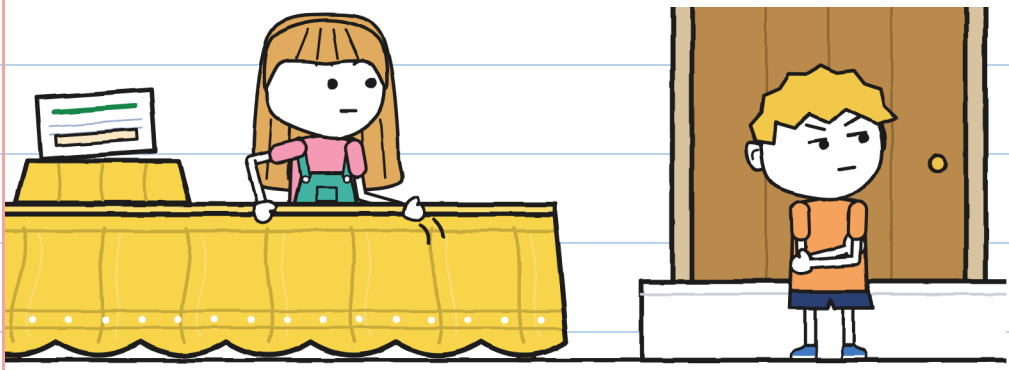
– Tonis neprašė, – pasakiau.

– O Mara?

– Pasakiau: „Autografų stalas“.

Priminiau jai apie Florą.

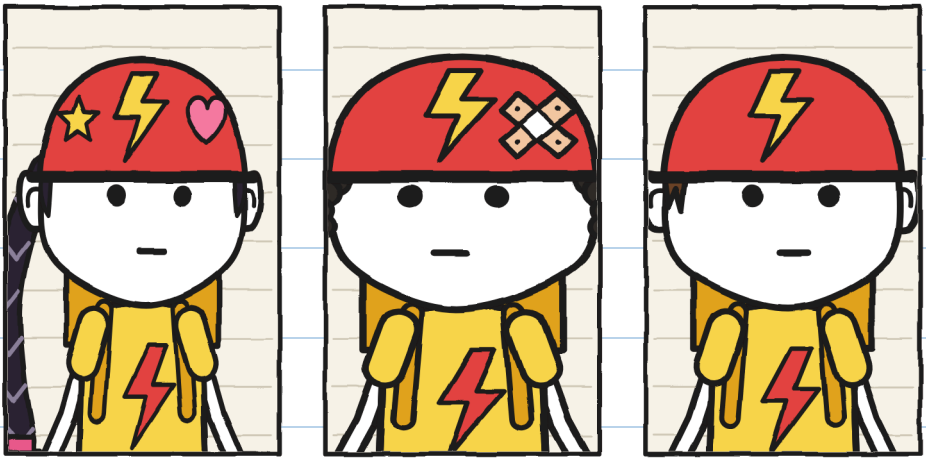
– Tai ne tas pats, – pasakė Julita.

Labai rimtas. Nepadėjo. –J.

ŽAIBAS pravažiuoja dešimt
po penkių. Jų trys, eilėje.

ŽAIBO KORTELĖS

ŽOJA, „Raketa“:
greičiausia.
Duoda pravardes.

BRUNAS, „Pradūrimas“:
kartą pradūrė padangą.
Prieš dvejus metus.

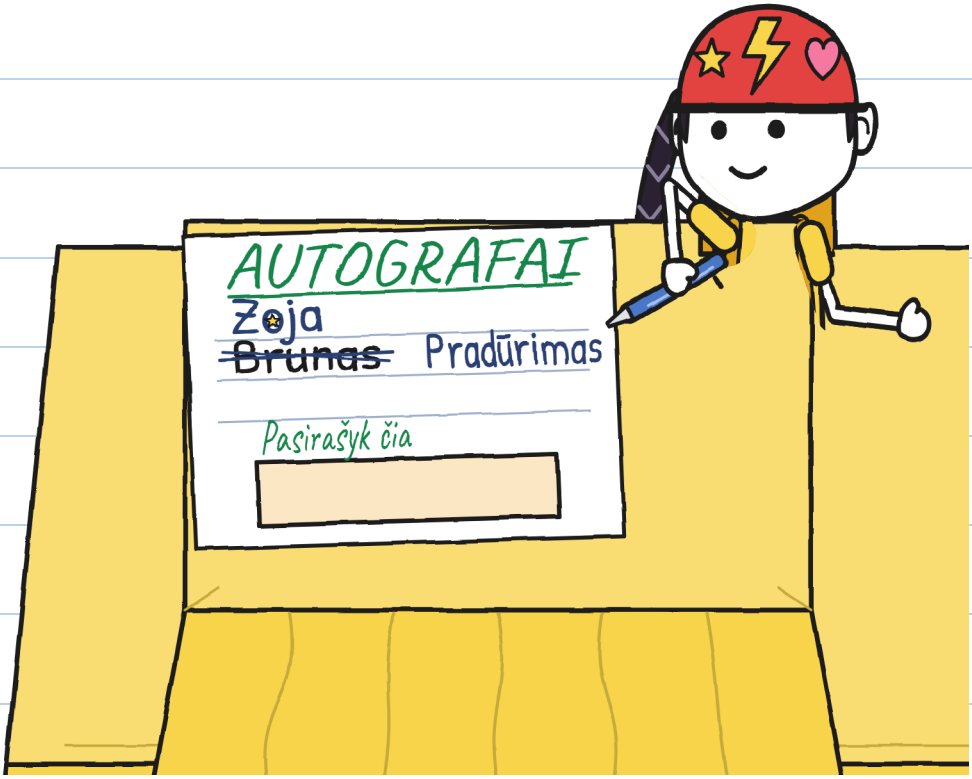
TONIS:
be pravardės.
Kol kas.

— Autografai? Mūsų? —
pasakė Žoja. Sustojo ir nulipo.

Niekas neprašė jų autografo. —J.

Žoja „Brunas“ pakeitė į „Pradūrimas“.

– ŽAIBE pravardės prilimpa, – pasakė Brunas.

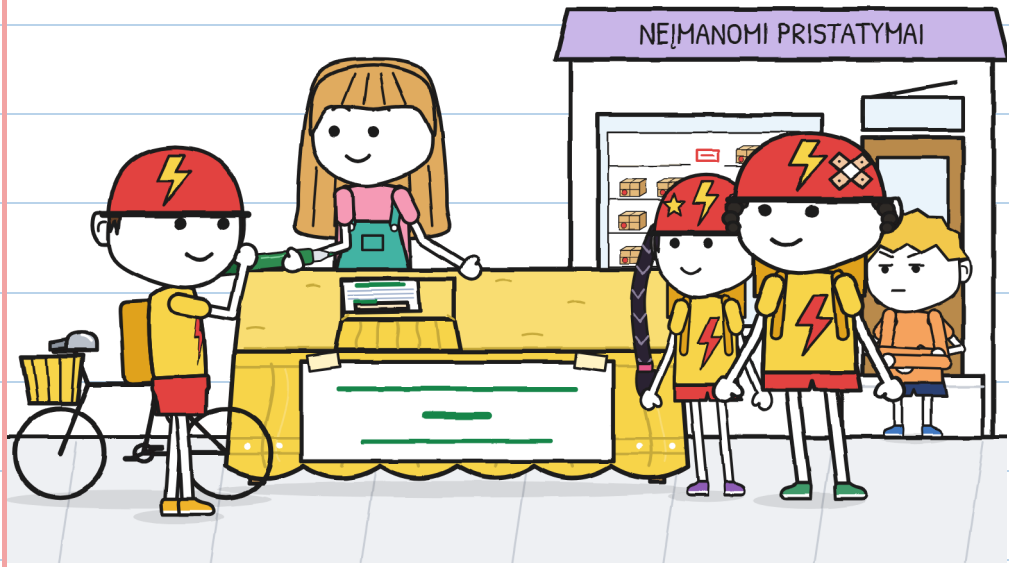

Tonis, ant dviračio, žiūrėjo į stalą.

– Tavo eilė, Toni, – pasakė Julita.

Ji padavė jam savo žalią flomasterį.

Tonis nulipo nuo dviračio ir išsitiesė.

Nuo laiptelio mačiau viską. Ir tylėjau.

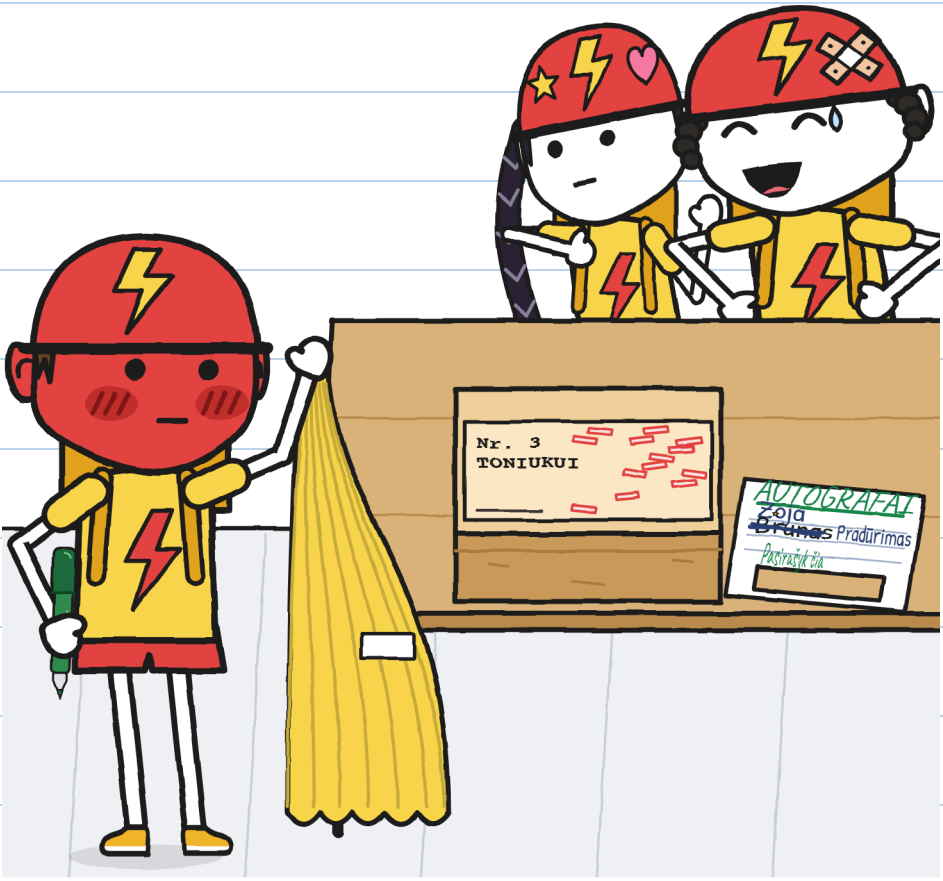
Atsistojau.

— Toni, pala...

Pavėlavau: po staltiese kažkas suskambo.

Tonis pakėlė staltiesę.

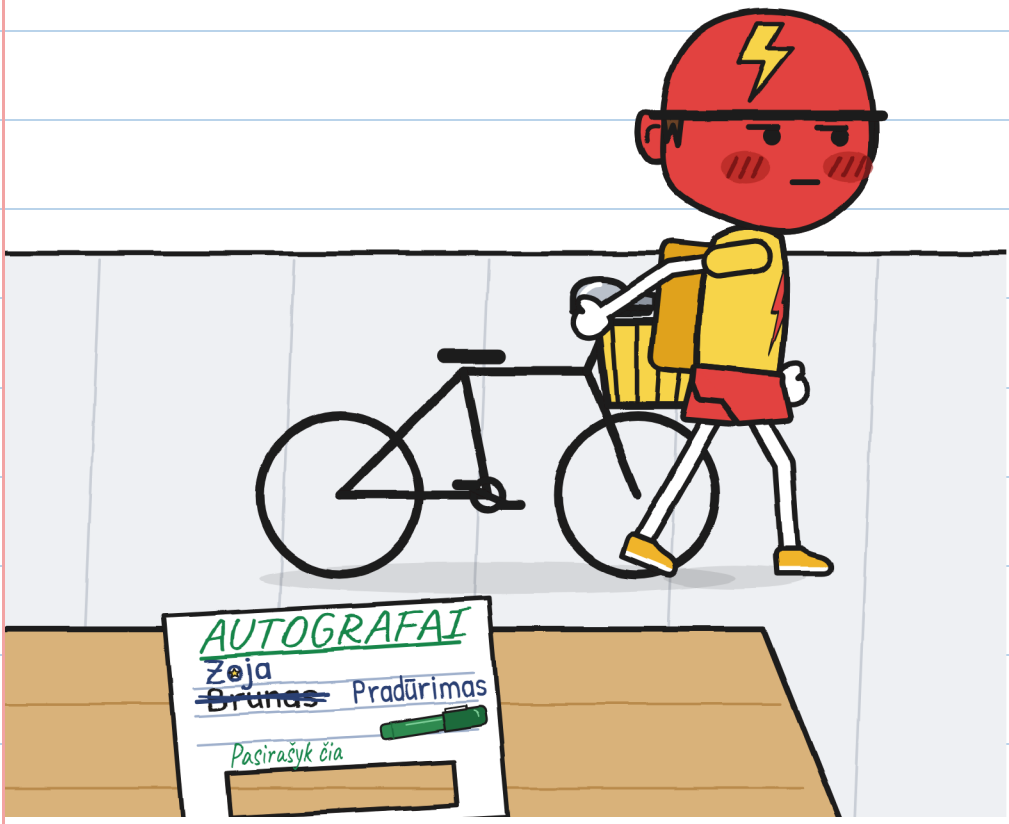

— „To-niu-kui“, — perskaitė Zoja.

— Toniukas? — juokėsi Brunas. Zoja ne.

Tonis uždengė flomasterį. Nepasirašė.

— ŽAIBAS spąstų nepasirašo.

Tai buvo pykčio, o ne gėdos raudonis.

Tokiam nėra skaičiaus. —J.

Mara uždengė Nr. 3 violetiniu audeklu.

— Nepristatytas, — pasakė ji. — Tai Tonio reikalas.

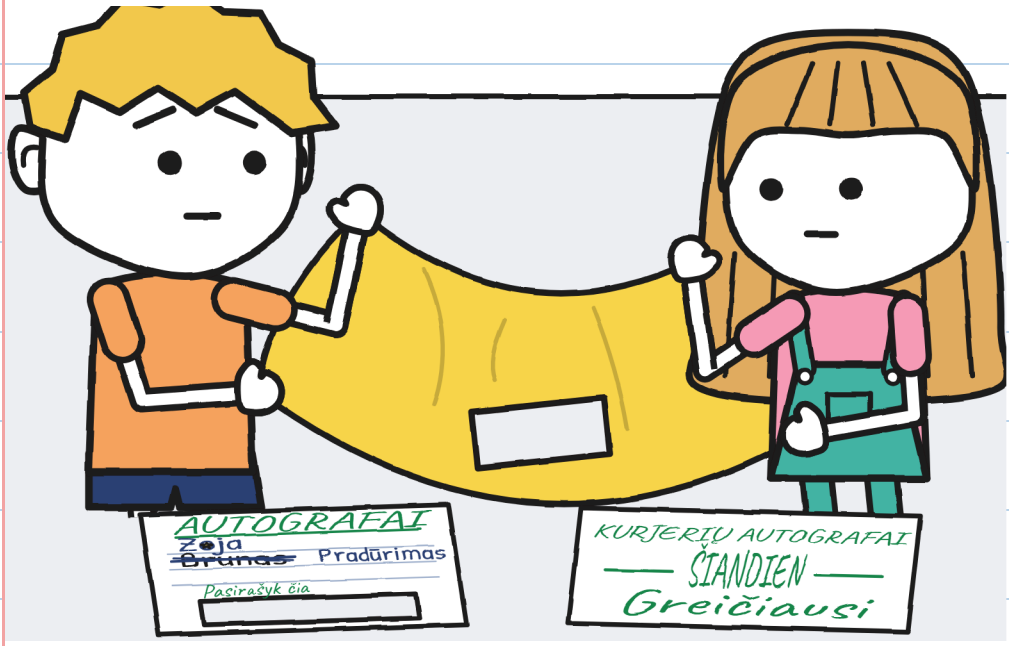

Išvažiavo nepaskambinę.

Padėjau Julitai surinkti.

Du parašai ir skylė.

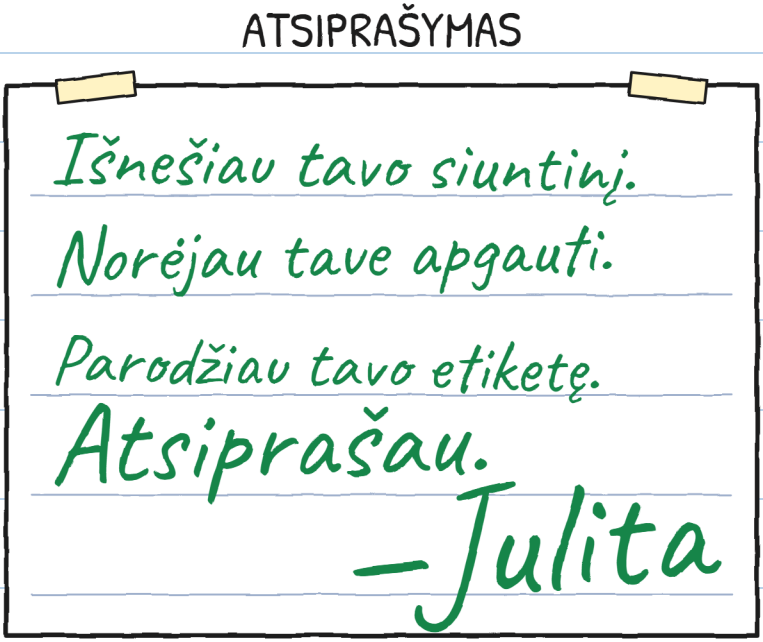
— Perspėjau per vėlai, — pasakiau.

Julita viską papasakojo Marai.

— Toniui papasakosi tu, — pasakė Mara.

Trečiadienį Tonis pravažiavo nesustojęs. Julita laukė su lapu.

Tonis perskaitė lapą nuo dviračio.

– Ar atleisi man?

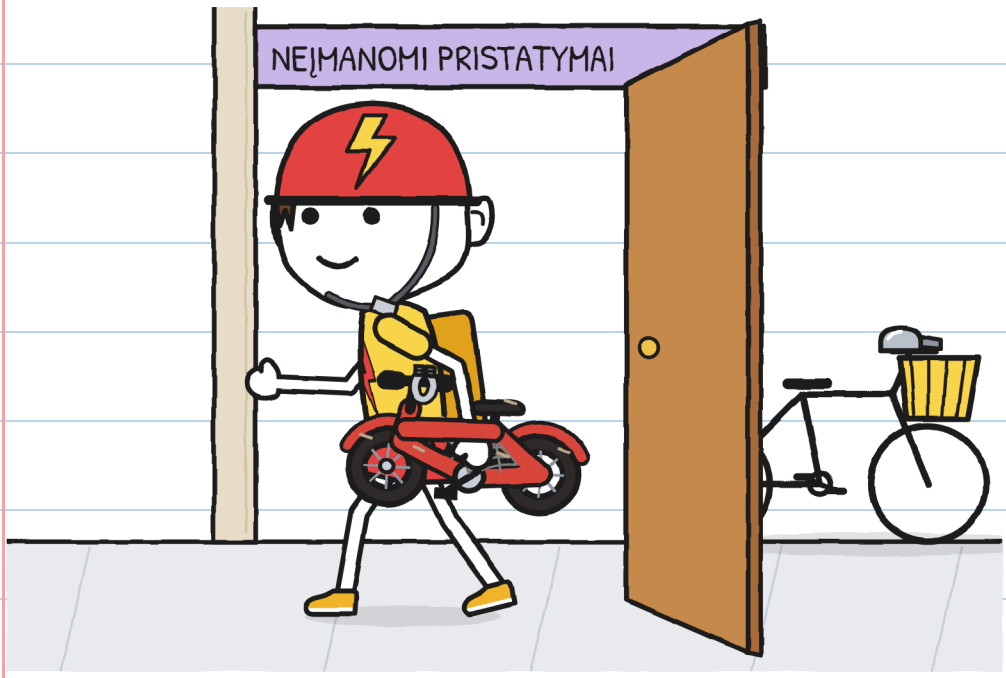
– Perskaičiau.

Pasirašiau pilnu vardu. –J.

SKYRIUS 4

Mažas dviratukas

Tonis atnešė dviratuką.

Tai buvo jo vaikystės dviratis.

— Prisimenu tą garsą, — pasakė Tonis.

– Noriu atidaryti Nr. 3.

Mara nusivedė mus į galinį kambarį.

– Atidaryti nereiškia pasirašyti.

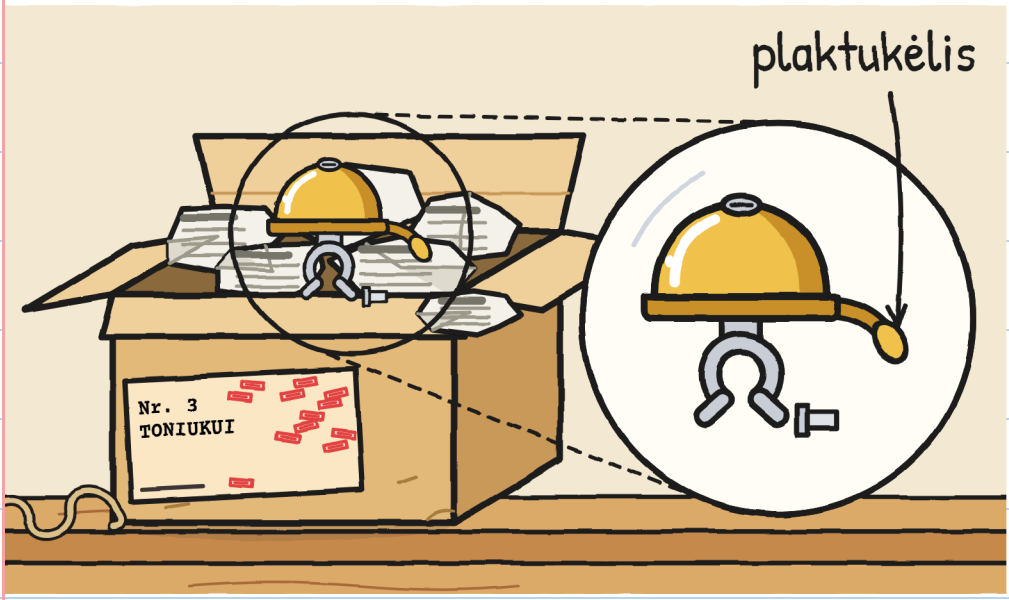

– Ar galiu likti? – paklausė Julita.

– Nieko neliesk, – pasakė Tonis.

– Nieko neliesiu.

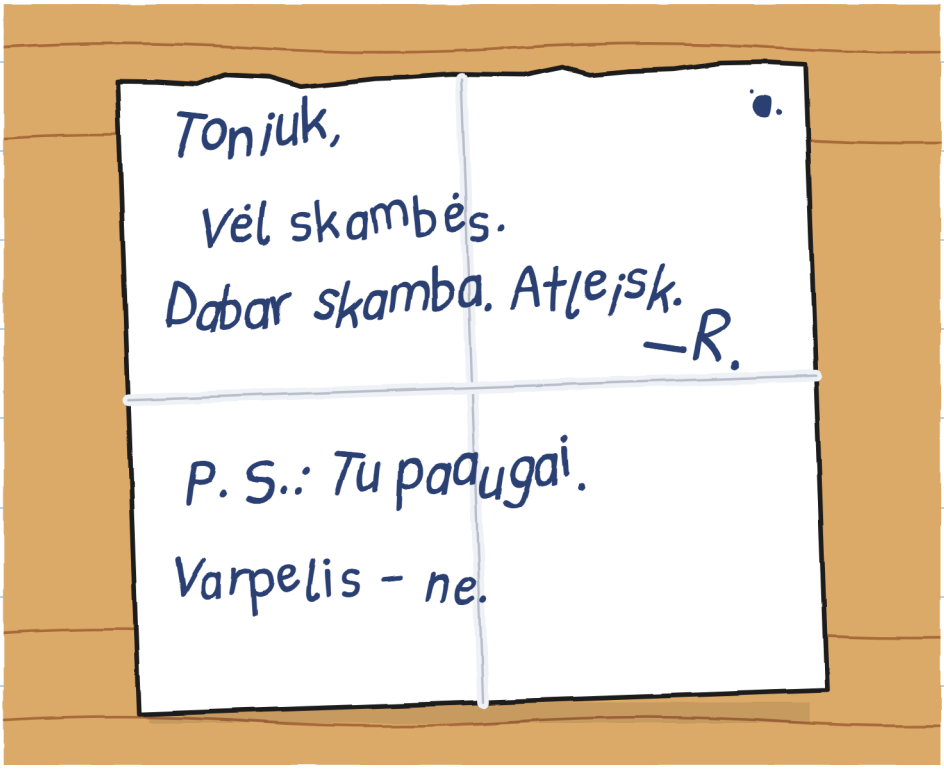
Tonis atrišo virvutę. Tarp popieriaus...

Dviračio varpelis, mažas ir auksinis. Nr. 1 kandžiojosi. Nr. 2 bėgiojo. Nr. 3 tik skamba.

Varpelis. Man patinka. –J.

Apačioje buvo sulenktas raštelis.

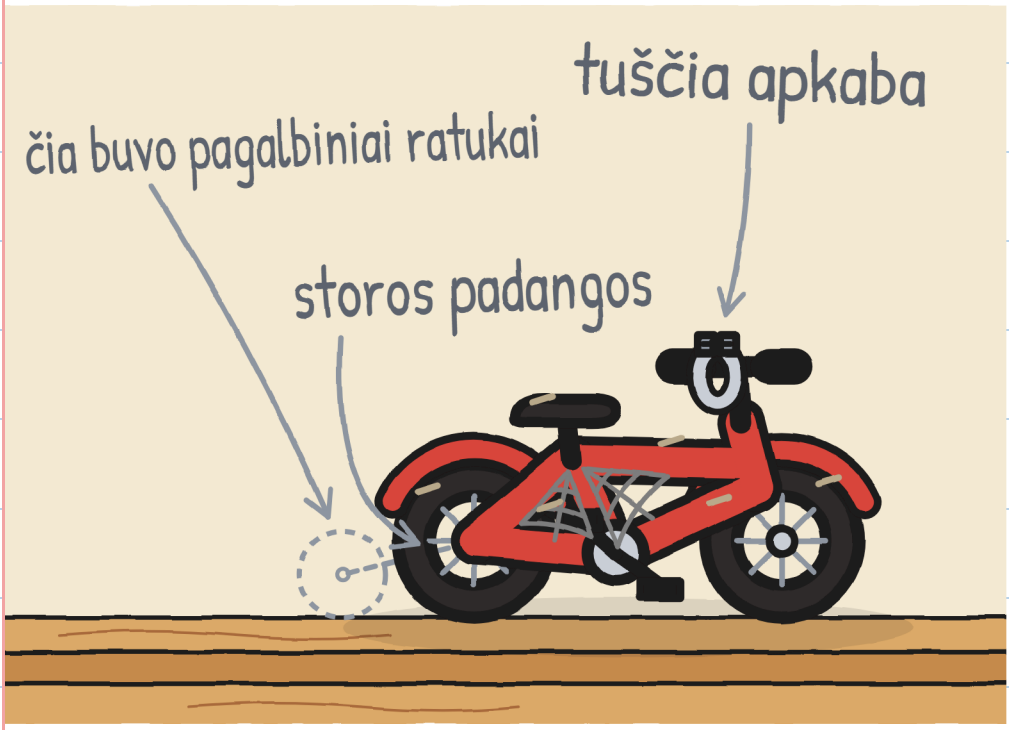

Tonis ją perskaitė du kartus.

— Kokia bloga rašysena, — pasakė.

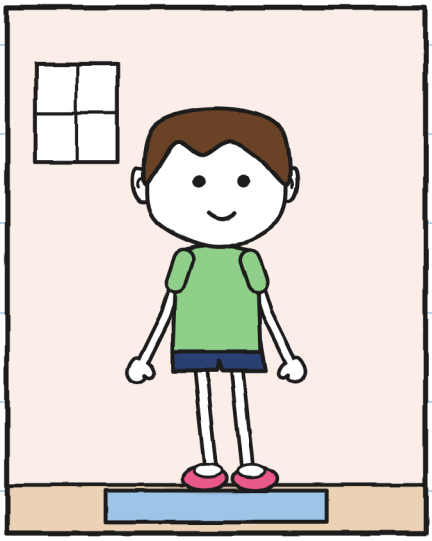
R. ištesi vėlai. —J.

Tada Tonis pastatė dviratuką ant stalo.

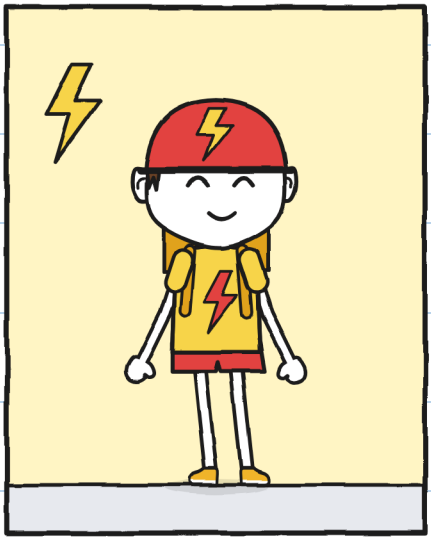

— Buvo mano ir nustojo skambėti. Kažkas pasakė: „Aš sutaisysiu“. Veido neprisimenu.

— Namie mane vadina Toniuku,
— pasakė Tonis. — ŽAIBE
- Tonis. Ten pravardės prilimpa.

NAMIE: Toniukas

ŽAIBE: Tonis

— Brunas mane vadino Toniuku
šešis kartus, — pasakė Tonis.
Julita susigūžė.

— Ar vis dar tilpsi? — paklausė Julita.

Tonis atsisėdo.

Tilpo. Daugmaž.

Mara beveik nusijuokė. Tonis irgi.

Tokio jo nemačiau nuo šeštadienio.

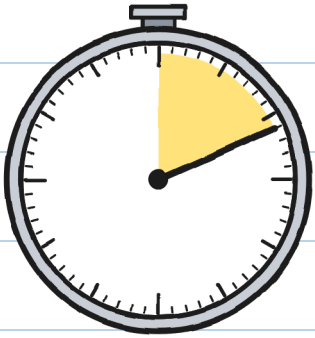
Raudonometras: 0. —J.

— Tau nereikia jos uždėti, — pasakiau.

— Žinau, — pasakė Tonis.

Jis pažiūrėjo į mane, tarsi
tai girdėtų pirmą kartą.
Julita vienuolika minučių
tylėjo ir klausėsi.

11 min.

Vienuolika minučių. Liežuvis nutirpo. —J.

— Išbandysiu vienas, — pasakė Tonis.

Išėjome. Tonis uždarė galinį kambarį.

Aš piešiau Tonio sėdynę.

Tilin.

Tai buvo tas pats tilin, kaip šeštadienį. Paskui dar vienas.

Tonis išėjo su varpeliu.

— Pasiimu iki rytojaus, nepasirašęs.

— Auštant sugrįš, — pasakė Mara.

Liko keturiolika valandų. —J.

Penktadienį, grįžimas Nr.

14. Man papasakojo Tonis:

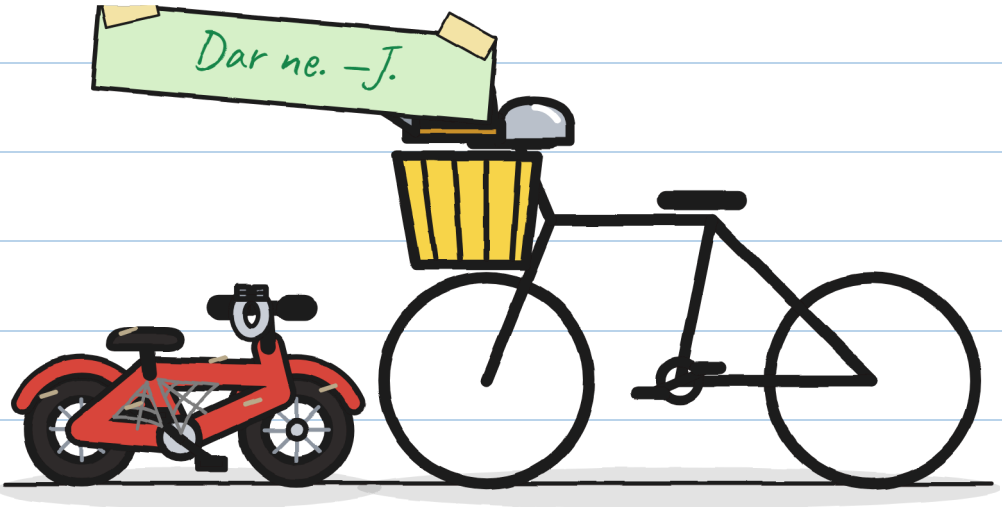

— Nr. 3 miegojo ant staliuko.

Daužėsi į stiklą. Atidariau langą.

Koks mandagus. —J.

Nupiešiau abu Tonio
dviračius. Pridėjau varpelį.
Julita užklijavo popierėlį ant viršaus.

anksčiau dabar

Ji buvo teisi. Truputį erzina.

SKYRIUS 5

Privačiai

Nr. 3 stovėjo lentynoje su keturiolika antspaudų. Tonis žiūrėjo iš tolo. Julita kažką ruošė. Man pasidarė baisu. Tai buvo lapas su dviem variantais.

— Jei pasirašysiu, kas žinos?

— Aš ir mano knyga. ŽAIBUI nesakysiu.

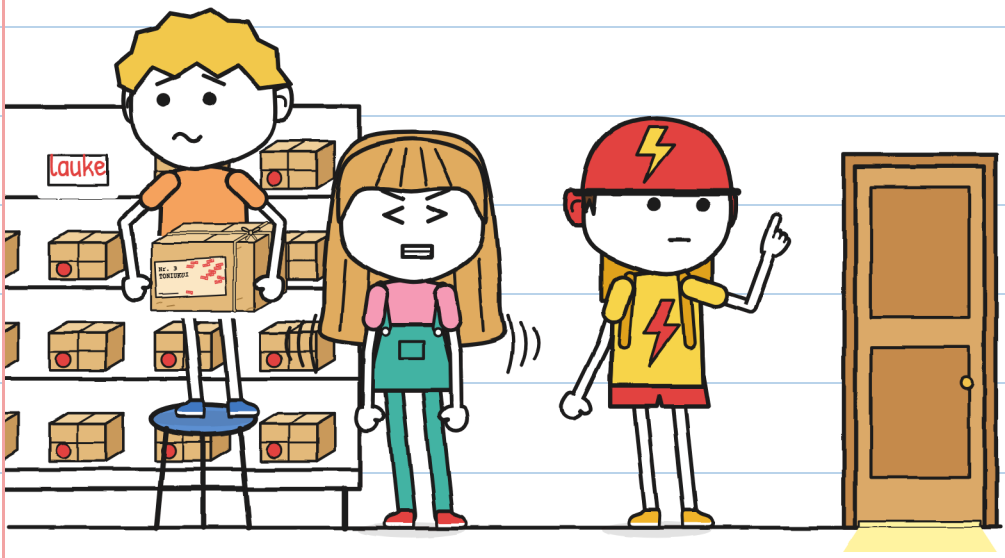
Vardai lieka stalčiuje. —J.

— Renkuosi B, galiniame kambaryje, — pasakė Tonis.

Julita nešoktelėjo:

stovėjo labai, labai ramiai.

— Su jumis abiem.

Tonis išsitraukė varpelį ir raštelį.

— Prieš pasirašant žiūriu, ką pasirašau.

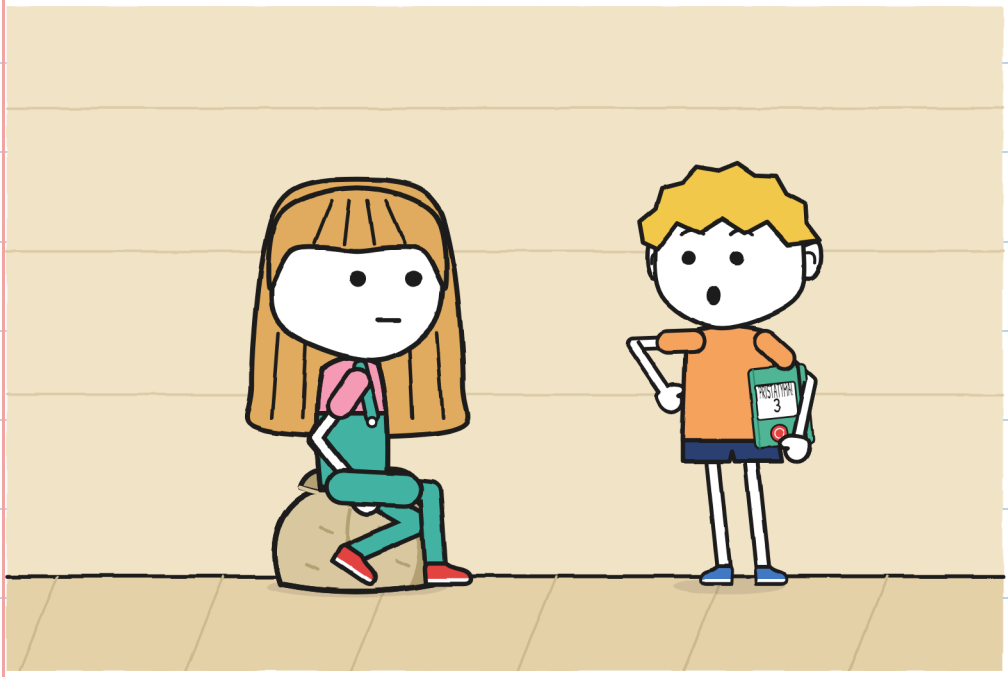
Julita paroždavo, kaip jos marškinėliai.

Julita atsisėdo ant maišo.

— Ką darai? — paklausiau.

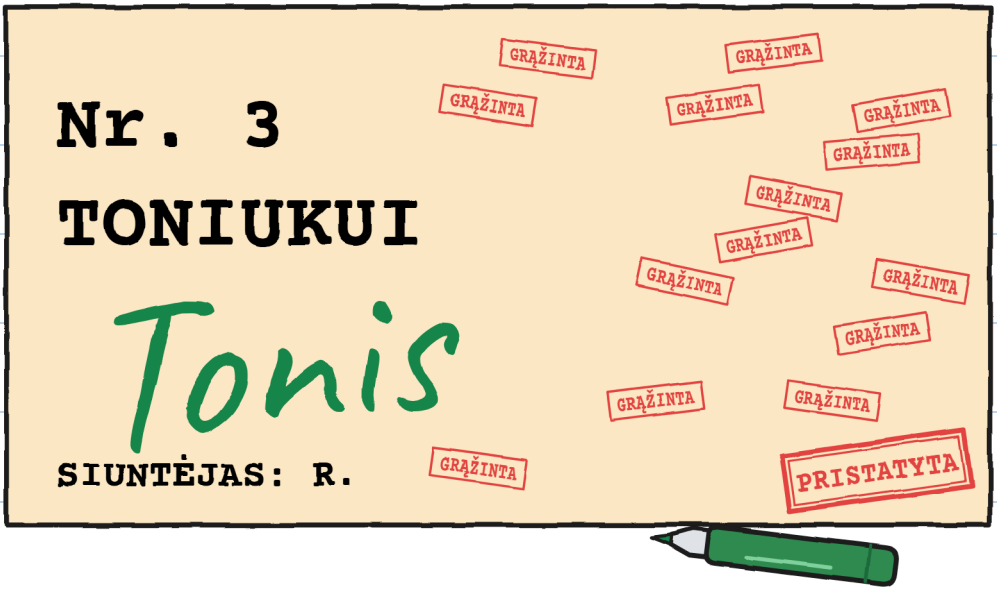
— Sėdžiu ant savo rankų, kad nepadėčiau.

Uždariau sąsiuvinį.

Vėliau jis viską užrašė. —J.

Tonis nuėmė dangtelį ir pasirašė.

Etiketėje buvo „Toniukui“.

Parašas – „Tonis“.

— Pasirašo gavėjas, — pasakė Mara.

Mara įrašė pristatymą.

— Ar galiu pakeisti lentelę?

— paklausė Julita Tonio.

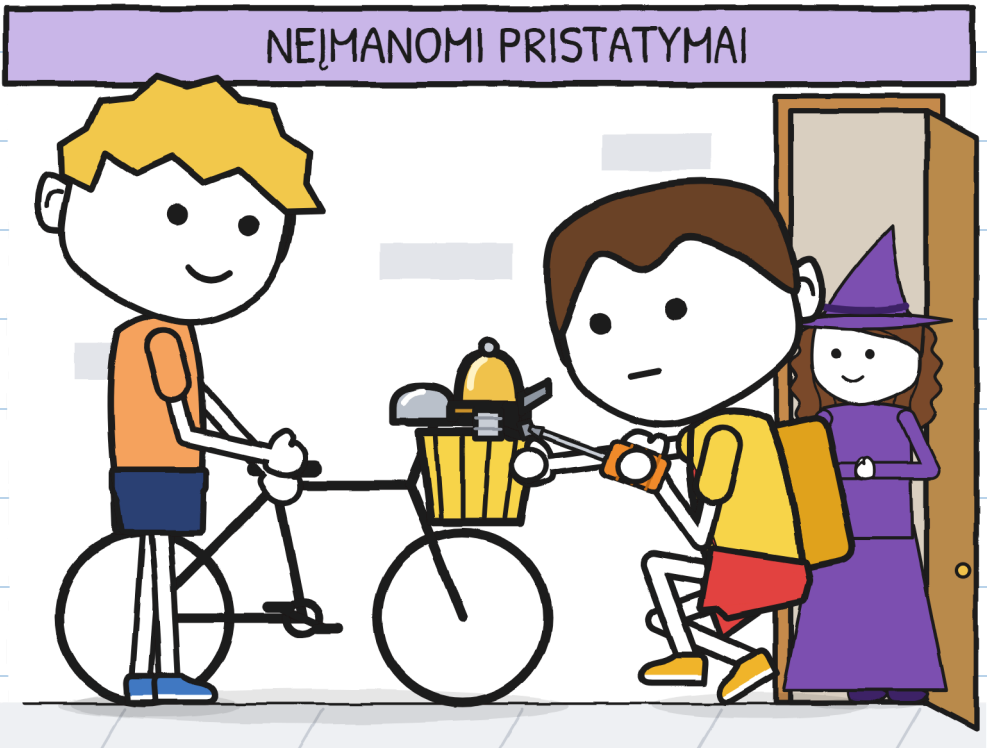
— Gerai.

Aš paklausiau pirma. Užsirašyk. —J.

– O ŽAIBO skambutis? – paklausiau.

– Tas – ŽAIBO. Šitas – mano.

Tonis uždėjo varpelį.

Aš palaikiau dviratį.

Tilin.

— O kas čia skamba?

— paklausė Brunas.

— Mano varpelis, — pasakė Tonis.

Pažiūrėjau į jo ausis: nieko raudono.

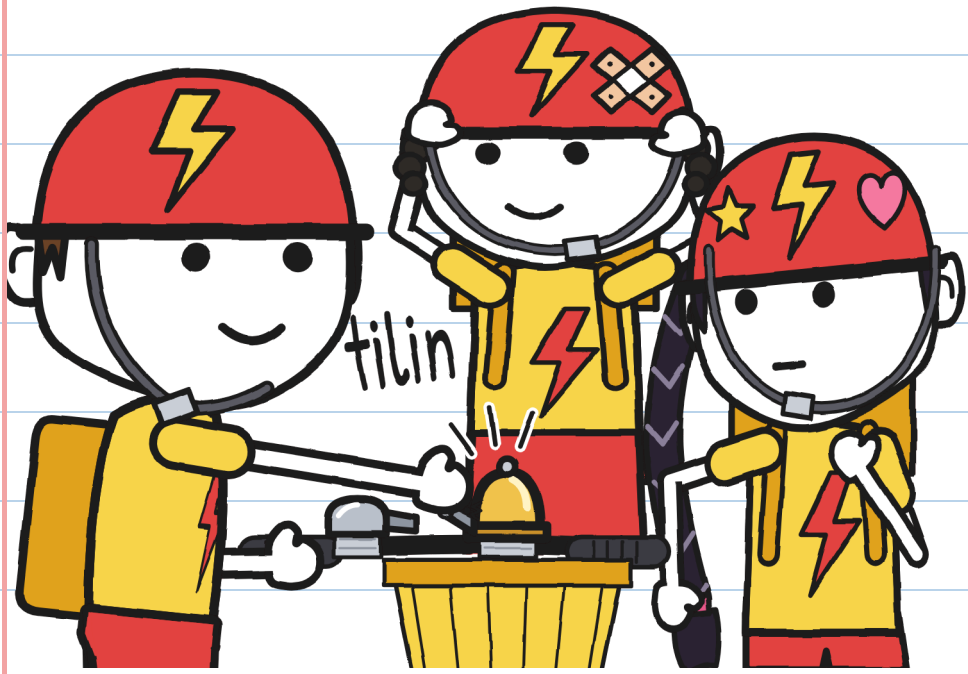
— Aš esu Tonis. O tu?

— Brunas.

Tonis paskambino varpeliu: tilin.

— Gražiai skamba, — pasakė

Žoja. — Vėluojame, Toni.

Jis pasakė „Tonis“. Ir tiek. —J.

Tą naktį palikau žaliuzes pakeltas.

— Vėl stebi? — pasakė mama.

— Šiandien stebiu, kad nieko nenutiktų.

Neuždengtas flomasteris.

Žalia pagalvė. —J.

Išaušo.

Nieko neskambėjo.

Nė tilin.

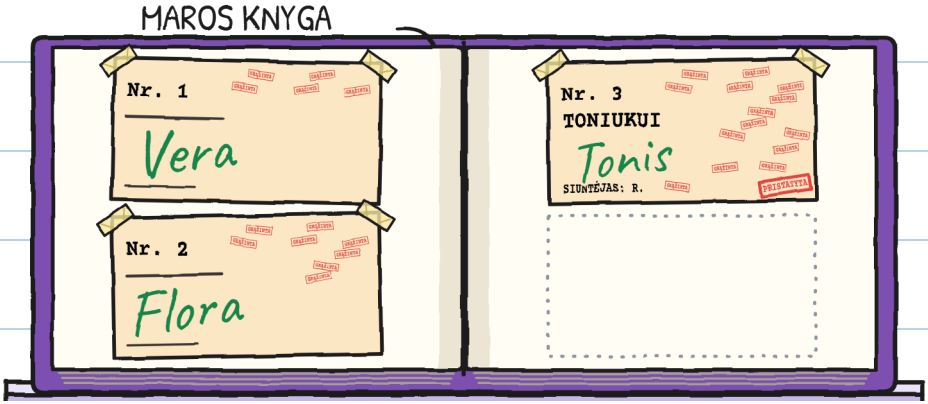
Tai gražiausia mano gatvės tyla.

SKYRIUS 6

Kol kas

Nupiešiau lentyną. Septyniolika siuntinių, trys tuščios vietos. Mara įklijavo etiketę į savo knygą.

Visi trys pavėlavo. Visi trys atkeliavo.

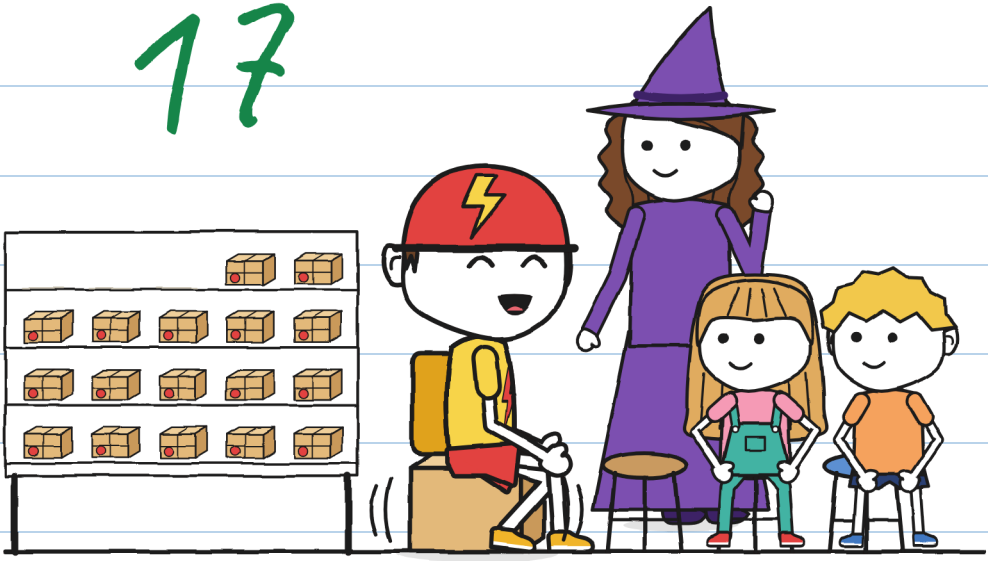
Aš tik padaviau flomasterį. –J.

Tonis atsisėdo savo dėžėje.

— Tavo sėdynė, kol kas, — pasakė Mara.

— Kol kas man tinka, — pasakė Tonis.

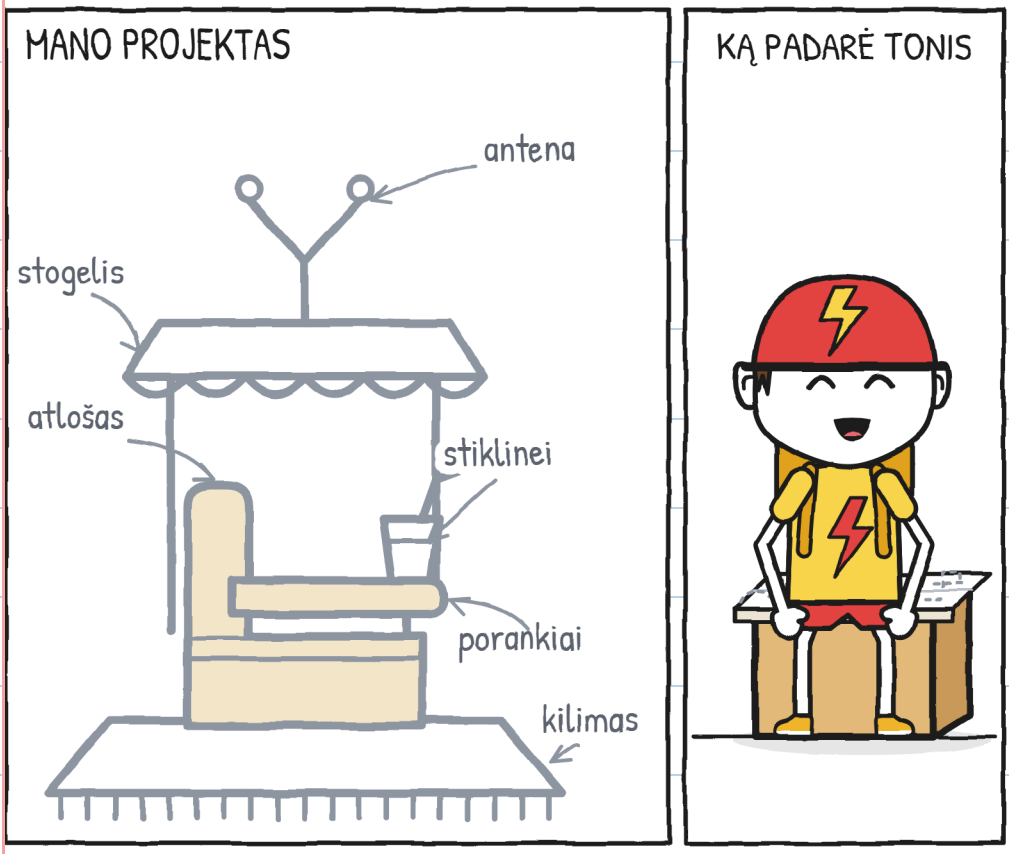
LIKO 17

„Kol kas“ gali trukti metus. —J.

Parodžiau Toniui sėdynės piešinį.

Man tai užtruko visą savaitę.

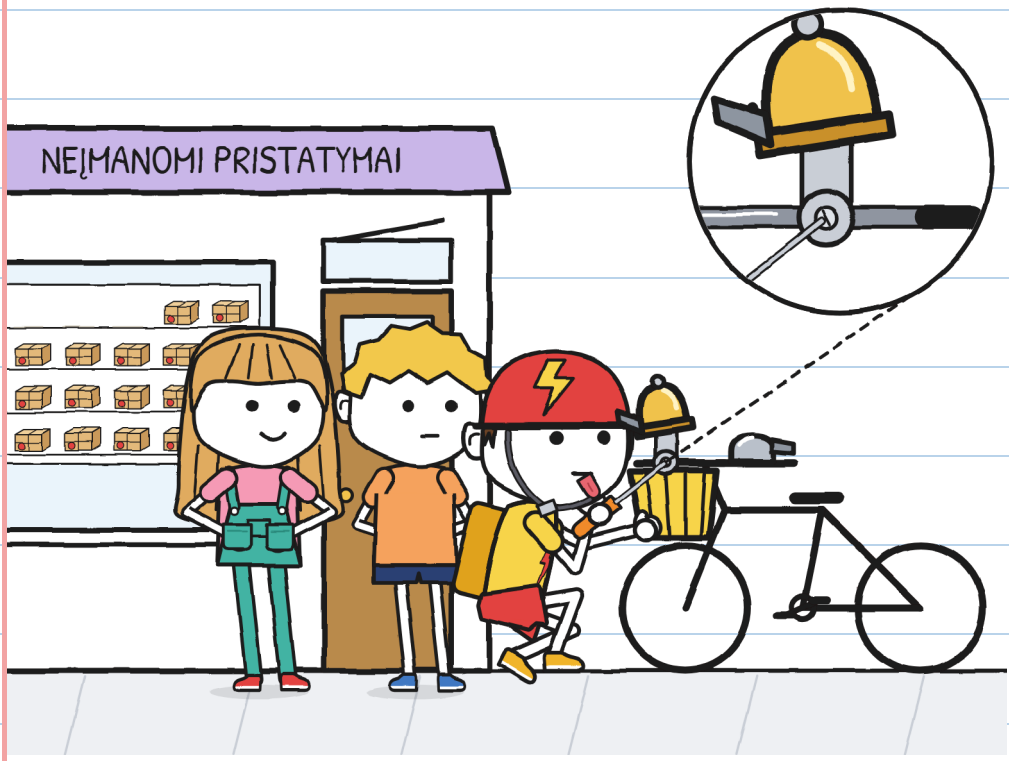
— Ar duosi man?

Jis sulankstė piešinį ir atsisėdo ant jo.

– Palaikysiu, – pasakiau.

– Galiu pats, – pasakė Tonis.

Aš žiūrėjau į varžtą.

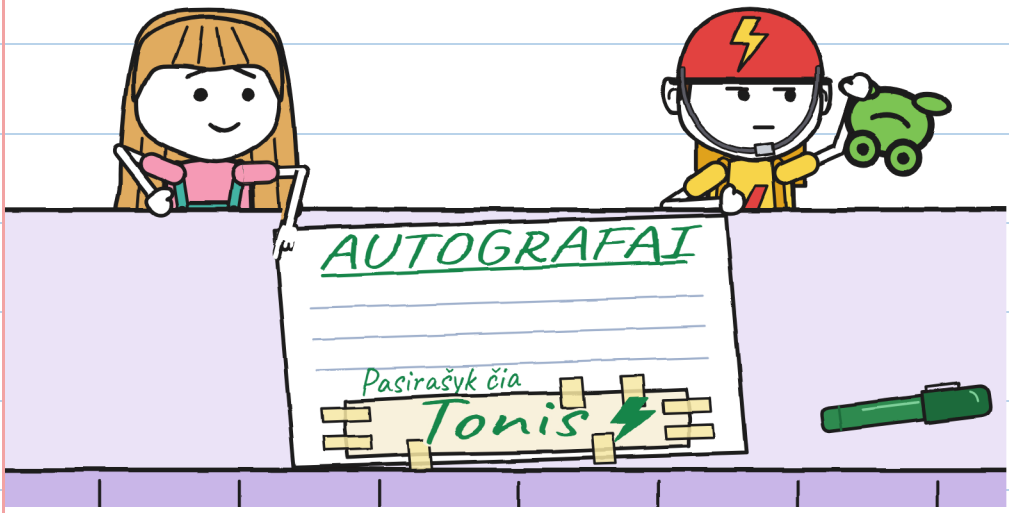

Julita išsitraukė autografų lapą.

— Ar pasirašysi man tikrą autografą?

Tonis pažiūrėjo po lapu.

— Gerai.

Pelniau tai. –J.

Ponas su berete lėtai ėjo per gatvę.

Tonis sustojo ir palaukė.

Tilin.

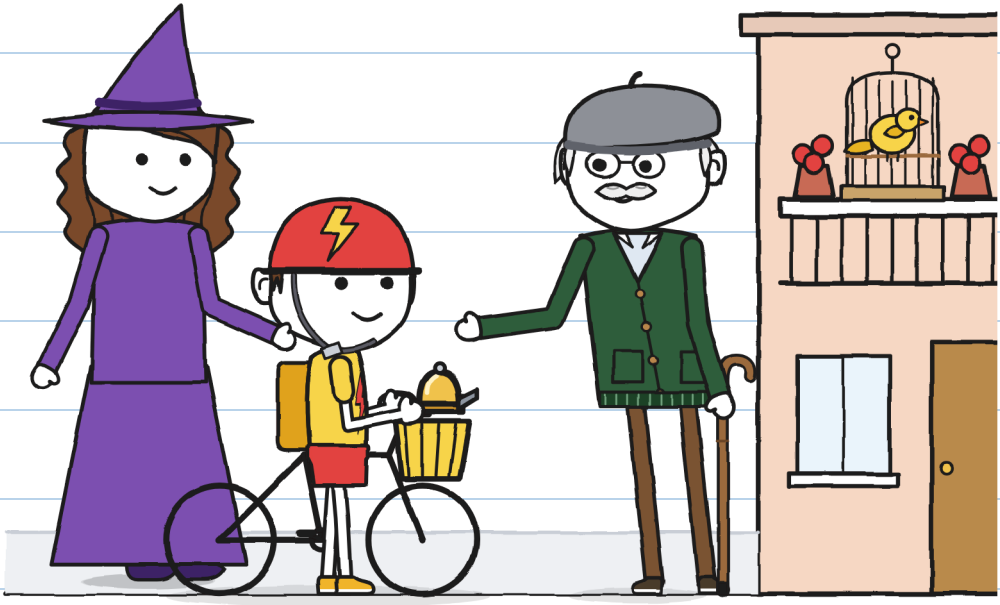

Ponas pakėlė lazdą pasisveikinti.

– Tai don Antonio, antrasis Toniukas, – pasakė Mara.

– Gal sukeistume vardais? – paklausė ponas.

– Kol kas ne.

Jau buvo šešios
užuominos. Pridėjome dvi.

KĄ ŽINOME

?

R.

1–6 (2 sąsiuvinis)

7. Pažinojo Tonį.

8. Varpelis: užtruko metus.

NEIŠSPRĘSTA: paaiškinimas.

— Ar padėkosi? — paklausė Julita.
— Padėka ir skundas. Abu.

Pirmą valandą įėjo Vera su Trupinuke.

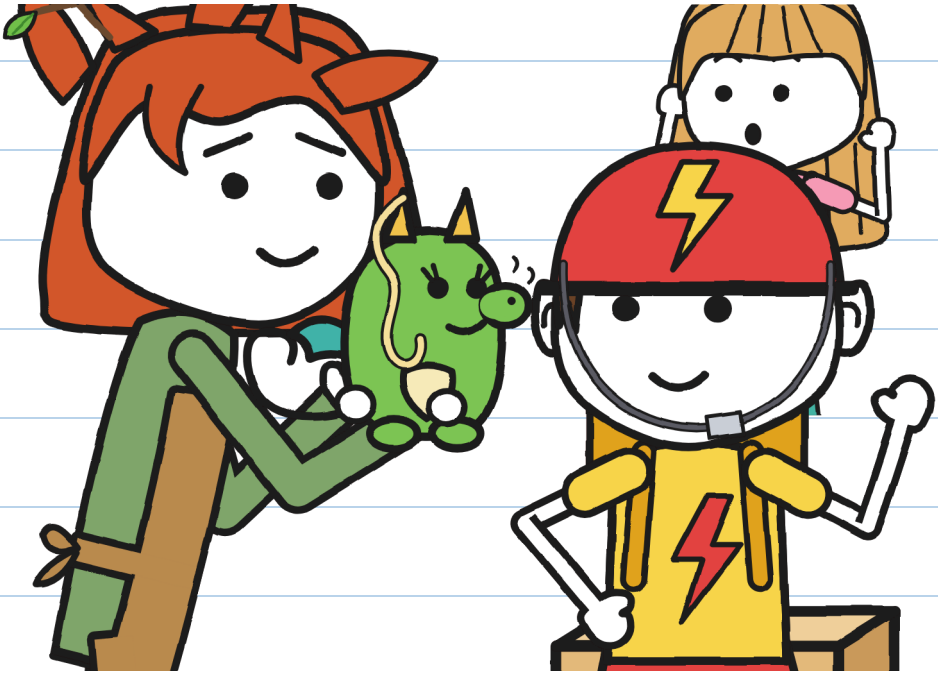
— Trupinukei reikia saugios vietos.

Trupinukė padarė mano „ne aš“ veidą.

Tavo, tiksliai. Su makaronu. —J.

— Ar reikia ko nors
greito? — paklausė Tonis.
— Reikia mokėti laukti, — pasakė Vera.
— Jau moku.

Aš irgi moku laukti. Jau? —J.

PRISTATYMAS NR. 3. Kiek kam užtruko:

	ŽAIBAS: dešimt minučių.
	R.: metai.
	Tonis: šešios dienos.
	Julita: vienuolika minučių.

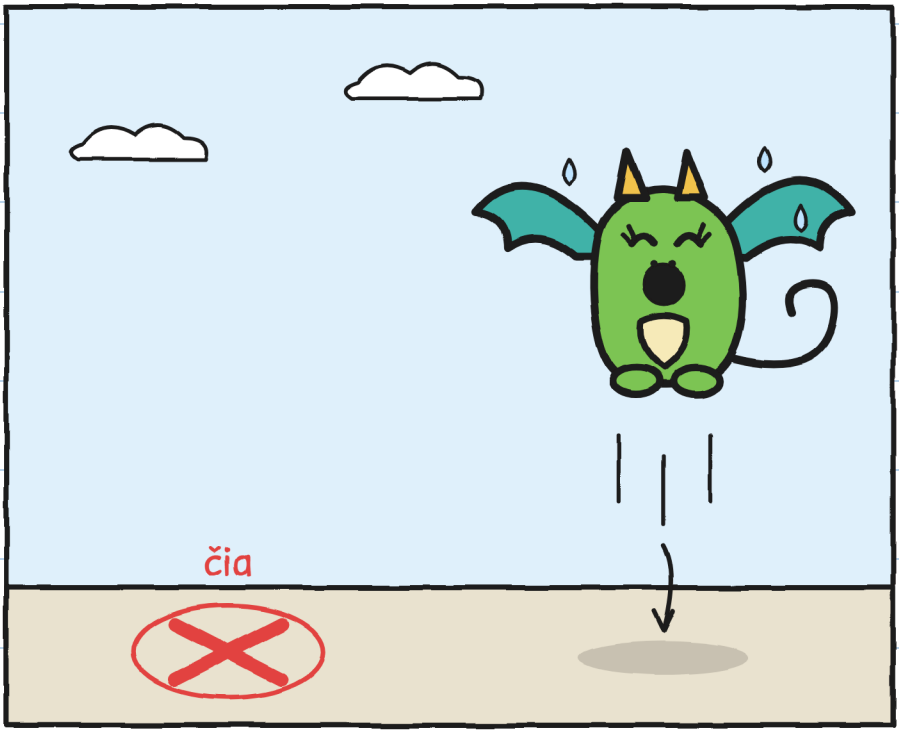
Tonis išvyko. Suskambo tilin.

Šį kartą skambino jis pats.

Aš dar skambu pati. –J.

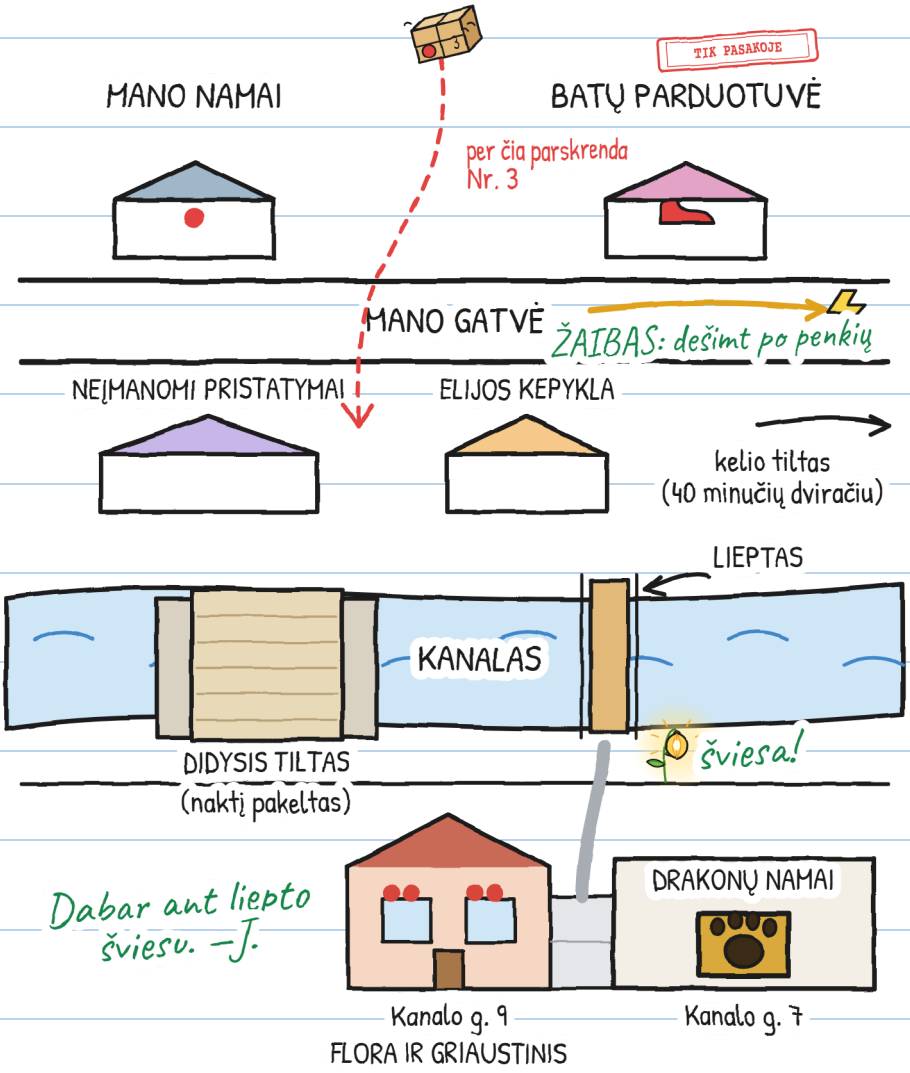
NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 4

(jau greitai)

Kur nusileidžia Trupinukė? –J.

RAJONAS (3 versija)

O TU, KAIP VADINIESI?

Tonį vadino Toniuku. Dabar jis renkasi vardą. O tu?

Noriu, kad mane vadintų...

Taip pat mane vadina...

Nevadinkite manęs...

Aš Julita. „J.“ – jei pasirašau. – J.

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Yra šeši dydžiai, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų.

DYDIS XXS · PRE-A1
MARA IR TONIS JUOKIASI. AR MATAI RAUDONĄ DVIRATĮ?

DYDIS XS · A1
Mara beveik nusijuokė. Tonis irgi. Tokio jo nemačiau nuo šeštadienio.

DYDIS S · A2
Mara išleido garsą, beveik juoką. Tonis irgi juokėsi. Nuo šeštadienio nemačiau jo juokiantis.

DYDIS M · B1
Mara išleido garsą, panašų į juoką. Tonis irgi juokėsi. Nuo šeštadienio jo juokiantis nemačiau.

DYDIS L · B2
Mara išleido garsą, kuris kitam žmogui būtų buvęs juokas. Tonis irgi nusijuokė. Nuo šeštadienio nebuvau jo matęs juokiantis.

DYDIS XL · B2-C1
Iliustruotas romanas · 13+
BEKM lygiai yra apytiksliai.

Tas pats tilin. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS
Kiekvieno skyriaus užduotys: linguaula.com

TIKRAS DVIRATIS: KĄ DARYTI

1. Visada dėvėk šalmą, gerai užsegtą. Net jei važiuoji tik „čia pat, šalia".
2. Kad tave matytų ir girdėtų: žibintai, šviesūs drabužiai ir skambutis. Skambutis perspėja, o ne įsako.
3. Abi rankos ant vairo. Jei kas nors blaško dėmesį, sustok saugioje vietoje.
4. Šaligatvis priklauso einantiems pėsčiomis: ten vesk dviratį už vairo. Prieš pereidamas sustok ir apsidairyk.

Antspaudas TIK PASAKOJE žymi tai, kas nutinka pasakoje, o gatvėje – ne.

PATIKRINK DVIRATĮ

